

1 נ. ידוע פתגם רבינו הזקן²²⁷ שצריכים לחיות עם הזמן, דהיינו, עם פרשת השבוע בכלל, ובפרט עם
 2 חלק הפרשה השייך ליום זה (יום ראשון – מתחילת הפרשה עד שני, יום שני – משני עד שלישי, וכן
 3 הלאה).
 4 ובנידון־דידן, בעמדנו ביום חמישי בלילה – הרי זה השיעור של יום חמישי ויום ששי בפרשת וישב.
 5 בפרשה זו²²⁸ מספרת התורה אודות יוסף הצדיק, שהיה "יפה תואר ויפה מראה", והיה "מסלסל
 6 בשעריו"²²⁹, ומצד זה – "ותשא אשת אדוניו גו"²³⁰, והושיבוהו בבית הסוהר²³¹, וגם בהיותו שם – "אשר
 7 הוא עושה ה' מצליח"²³².
 8 בסיפור זה ישנם ב' חלקים: א) בנוגע ליוסף, שהיה יפה תואר ויפה מראה, ב) בנוגע לאשת פוטיפר.
 9 ושני החלקים, ככל עניני התורה, הם הוראות נצחיות בהנהגתנו בחיי היום־יום.
 10 נא. אודות יוסף נאמר: "יוסף ה' לי בן אחר"²³³. ומבאר ה'צמח צדק'²³⁴, שעבודתו של יוסף היתה
 11 לעשות מ"אחר" – "בן", כלומר, לעשות בעלי־תשובה.
 12 והכח על זה היה ליוסף – בגלל שהיה "יפה תואר ויפה מראה", היינו, שיוסף בעצמו היה יפה בכל
 13 הענינים, הן במצוות עשה והן במצוות לא תעשה (כמבואר בכמה מקומות²³⁵ ש"תואר" הוא ענין מצוות
 14 עשה, ו"מראה" הוא ענין מצוות לא־תעשה), ולכן היה בכוחו לפעול גם על אחרים, לעשות מ"אחר" –
 15 "בן".
 16 וענין זה מהוה הוראה לכל אחד ואחד – שהרי מכל אחד ואחד תובעים לעסוק לא רק עם עצמו אלא
 17 גם עם אחרים – שבכדי שיוכל לפעול על אחרים, צריך לזכור את הכלל "קשוט עצמך ואחר־כך קשוט
 18 אחרים"²³⁶, היינו, שצריך להיות בעצמו "יפה תואר ויפה מראה", ואז יוכל לפעול גם על אחרים.
 19 אין הכוונה שעליו להמתין עם הפעולה על הזולת עד שיגיע בעצמו לתכלית השלימות – בוודאי אין
 20 הדבר כן. מבלי הבט על המצב שלו, בהכרח לעסוק גם עם הזולת, ואסור לדחות זאת;
 21 אבל לאידך גיסא, צריך לזכור שבהכרח לעסוק גם עם עצמו, לתקן את חסרונות עצמו, וענין זה –
 22 תיקון חסרונות עצמו – נוגע לא רק לעצמו, אלא גם להזולת. כי, כאשר יש לו חסרונות ואינו עוסק
 23 בתיקונם, מרגיש הזולת בכך, ובמילא, אי־אפשר לפעול עליו מה שצריכים לפעול עליו.
 24 צריך לידע את האחריות הגדולה המוטלת עליו לתקן חסרונות עצמו. כי, אם אינו עוסק בכך, הרי
 25 הוא מקלקל לא רק לעצמו, אלא גם לאחרים.
 26 ולכן צריך להשתדל ביותר להיות בעצמו "יפה תואר ויפה מראה", כיון שמדובר כאן לא רק בנוגע
 27 ליחיד בלבד, אלא בנוגע לרבים.
 28 נב. ההוראה מהסיפור עם אשת פוטיפר היא:
 29 אמרו חכמינו ז"ל²³⁷ שאשת פוטיפר לשם שמים נתכוונה, שראתה שעתידה להעמיד בנים מיוסף, אלא
 30 שטעתה; הדבר לא היה ממנה אלא מבתה.
 31 ומכאן רואים, שיכול להיות ענין שבחיצוניות ובפועל הוא היפך הקדושה לגמרי, אבל בפנימיות,
 32 הכוונה בזה היא לשם שמים, להוסיף בקדושה.

(227) סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך (נעתק ב"היום יום" ב חשון).
 (228) מכאן עד סוסניד – הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א
 (באידיש), ונדפס בלקו"ש ח"א ע' 78 ואילך. במהדורא זו נוספו
 עוד איזה ציוני מ"מ ע"י המו"ל.
 (229) לט, ו ובפרש"י. וראה זח"א קפט, ב.
 (230) שם, ז.
 (231) שם, כ.
 (232) ראה פרש"י פרשתנו שם, א.
 (233) ויצא ל, כד.
 (234) אוה"ת ויצא רכ, א ואילך. ויחי שפו, א ואילך. שצ, א
 ואילך. שצו, ב ואילך.
 (235) ראה ד"ה ויהי אומן תרכ"ז (סה"מ תרכ"ז ע' קסד ואילך,
 בהוצאת תש"ס ע' קפח ואילך).
 (236) ב"מ קז, סע"ב. וש"נ.
 (237) ראה פרש"י פרשתנו שם, א.

(227) סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך (נעתק ב"היום יום" ב חשון).
 (228) מכאן עד סוסניד – הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א
 (באידיש), ונדפס בלקו"ש ח"א ע' 78 ואילך. במהדורא זו נוספו
 עוד איזה ציוני מ"מ ע"י המו"ל.
 (229) לט, ו ובפרש"י. וראה זח"א קפט, ב.
 (230) שם, ז.
 (231) שם, כ.
 (232) ראה פרש"י פרשתנו שם, א.
 (233) ויצא ל, כד.
 (234) אוה"ת ויצא רכ, א ואילך. ויחי שפו, א ואילך. שצ, א
 ואילך. שצו, ב ואילך.
 (235) ראה ד"ה ויהי אומן תרכ"ז (סה"מ תרכ"ז ע' קסד ואילך,
 בהוצאת תש"ס ע' קפח ואילך).
 (236) ב"מ קז, סע"ב. וש"נ.
 (237) ראה פרש"י פרשתנו שם, א.